

JIMMY SPOTLIGHT

Ett kortfilmsmanus av
Johannes Runeborg och Benjamin Falk

© 1999

PROLOG:

1. INT/RUM

Ur svart tonar vi till en extrem närbild på ett par kvinnoläppar som målas med ett mörkt läppstift. Läppstiftet sänks från munnen och vi tar in en servett, den typ man ser på restauranger. Handen med läppstiftet ritar ett blodfullt hjärta, och under det tre kryss.

FÖRTEXTER - CREDITS

2. INT/HALL/FÖRMIDDAG

Upptoning från svart.

Kameran glider framåt genom en dunkel hall, går in i närbild på BREVINKASTET.

PANG.

Luckan på inkastet fälls upp, och ett KUVERT ramlar in och landar på hallmattan.

FÖRTEXTER - TITEL

3. INT/SOVRUM/FÖRMIDDAG

En fot sticker livlöst fram över kanten på en säng. Rycker till en sekund efter det att vi klippt in oss i scenen.

Ett nyvaket ansikte tittar fram under de orediga lakanen.

Ser sig förvirrat omkring. Ser på klockan på sängbordet.

Halv tolv.

Med en suck sätter han sig upp, huttrar till och skakar sömnen ur kroppen.

Han är i 25-30-årsåldern, ser lite blek och glåmig ut med stort rufsigt hår.

4. INT/LÄGENHET/DAG

En TV står på i ett hörn. Vi kan se på videons lysande PLAY-knapp att ett videoband rullar.

På TVn ser vi den unge mannen från sängen bli intervjuad i någon form av lågbudget-TV-studio.

En skylt bakom den tråkige intervjuaren förkunnar att det är på Järfälla lokal-TV de befinner sig.

TV-ljudet är burkigt och dovt, och man kan omöjligt höra vad som egentligen sägs.

Från osynliga högtalare glider på låg volym en instrumentversion av Shirley Basseys ”This is my life” ut och blandar sig med TVns dialog.

De första detaljerna vi ser av vardagsrummet är att det är ett ordinärt grått förortsrum i en ordinär förortslägenhet. Vyn genom det oputsade fönstret är en grå förort.

Men då vi tar in inredningen, så ser den inte lika ordinär ut.

Nåja, till hälften gör det det, med gamla insuttna antikvariat-möbler i tråkig stil.

Men till hälften är rummet klätt i kitsch!

Patetiska prydnader, smaklösa utsmyckningar och inramat med diverse krimskrams som skulle kunna härstamma från en amerikansk showbiz-loge hos någon avdankad stjärna.

Och mitt på rummets ena vägg tronar altaret – ett gigantiskt sminkbord, med tre speglar i vinkel

och överbelamrat med smink, spray och allehanda prylar, prydnader och fotografier. Utanför bild hör vi någon riva upp ett kuvert. Klipp ut till helbild. Mannen från sängen kommer in genom en dörr från hallen. Mannen är nu klädd i en lång sidenmorgonrock, med något japanskt mönster på ryggen. Med en svepande rörelse, så att morgonrocken böljande lägger sig tillrätta bakom honom, sätter han sig ner och plockar upp innehållet i brevet. Det är en SERVETTEN vi känner igen från filmens inledning. Den är vikt en gång på diagonalen, såsom servetter på restauranger brukar vara. Mannen viker upp servetten och ser det tecknade HJÄRTAT med kladdigt läppstift. Och snett under det, de tre KRYSSEN. Mannen ser på servetten. Så reser han sig snabbt upp och går med snabba steg fram till fönstret och kikar ut mot gatan nedanför. Kanske beundraren finns där... Men han ser bara en barnfamilj som håller på att baxa in en barnvagn i sin bil. Mannen sätter sig ner igen. Han ser på servetten. Kisar, funderar. Han öppnar en låda på ett skåp som står bredvid sminkbordet. Där i ligger det en STOR HÖG med likadana servetter. Med ett hjärta och tre kryss på. Han stänger lådan igen. Han ser sig en lång stund i spegeln. Vänder sedan sitt intresse mot sminkbordet, börjar öppna upp sminkburkar och lägga fram penslar och pennor.

5. INT/LÄGENHET/KVÄLLNING

Det har börjat mörkna utanför fönstret, och rummet är nu upplyst av smakfullt placerade lampor som ger rummet ett soft sken. Mannen sitter nu vid TV-bordet och pysslar med en liten bärbar synth. På TVn rullar än en gång lokal-TV-framträdandet vi såg tidigare. Mannen är nu fullt påklädd. Han är uppenbart på väg ut. Rock och väska väntar bredvid soffan. Han är klädd i något som mer skulle kunna tas för en Elvis uppskrudad hos Galne Gunnar, med tigha glittriga kläder. Han ser kort och gott ut som en förorts-entertainer. Han ser belåtet på TVn, laddar självförtroendet med sin bild. Han gnolar tyst på en melodi medan han riktar koncentrationen på ett par skruvar på synthens undersida. Medan han pysslar med synthen smuttar han då och då på ett glas som står bredvid på bordet. Så är han klar med skruvarna. Han ställer synthen på bordet och trycker på ON-knappen. Därpå knäpper han på ett par små switschar. En metallisk bossa nova-rytm kommer strömmande ur den lilla maskinen, innan mannen med ett förnöjt leende knäpper av den och stoppar ner den i ett fodral.

5. EXT/RESTAURANG/KVÄLL

Vi befinner oss utanför en liten kvartersrestaurang med det något ironiska namnet PARADISET. Kameran glider in mot restaurangens ena fönster, i vilket det sitter ett A3-papper upptejpat. Papperet förkunnar att JIMMY SPOTLIGHT ska uppträda TONIGHT. Ett par kommer ut från restaurangen och håller på att krocka med mannen, som med sitt synthfodral under armen är på väg in.

6. INT/RESTAURANG/KVÄLL

Restaurang Paradiset visar sig inte göra skäl för namnet, inte för en entertainer i alla fall.

Vid den lilla lokalens bord sitter det ett drygt halvdussin människor.

En familj med mamma, pappa och den femåriga sonen. Ett slitet par där mannen druckit några glas öl för mycket, med följd att kvinnan irriterat smågnäller på honom.

Vid bardisken några skitiga män som halvt i dvala inmundigar sina öl.

En kalender bakom den uttråkade bartendern visar att det är tisdag.

Så tar kameran in en kvinna i närbild, eller rättare sagt, hennes mun. Ett läppstift kommer in i bild och bättrar på färgen på läpparna innan stiftet fälls ihop och läggs undan. En vinkel vi känner igen från filmens inledning...

Vi går ut i halvbild och ser att det är ställets servitris som målat sig. Hon är kanske 50, har en gång varit vacker, men livet på samhällets skuggsida har gjort henne sliten och trött. Hon har försökt sminka över den bleka hyn, men resultatet ser mer billigt än snyggt ut. Med avmätta, frånvarande rörelser utför hon sina sysslor. Plockar av och torkar smuliga, fläckiga bord. Ställer fram nya öl till kunderna med kanske en lite för vresig ton i rösten.

Hon sorterar bestick och glas.

Och servetter. Servetter - som den som låg i mannens kuvert.

Så kliver mannen på scenen, och en spot tänds. Han är klädd i sina entertainer-kläder vi såg i hans lägenhet. Nån vid disken muttrar om "han nu igen... tisdagsterrorn...", och lämnar stället. Mannen slår löst några gånger på micken. Ett dovt dunsande hörs i högtalarna.

Familjen och paret vid borden vänder sig halvt mot scenen. Ser sedan ner i sina tallrikar igen.

Det finns bara en i lokalen som ser riktigt intresserad ut – servitrisen.

När mannen gör sig klar att börja, vänder hon sig mot den lilla scenen.

Så trycker mannen igång sin lilla synth. Och ut kommer tonerna från låten vi hörde i hans lägenhet, Shirley Basseys "This is my life", ackompanjerade av metalliska bossa nova-rytmer.

Vi glider in närmare på mannen, på väg mot sin metamorfos. Han börjar sjunga, och vi ser nu på honom att det trötta, gråa från filmens inledning i takt med tonerna rinner av honom, och istället tar en stjärna plats på scenen. Hans kroppsspråk blir yvigare. Han börjar ta mer plats. Han bildligt talat växer där på scenen. Han är en stjärna som älskar det han gör.

Och då tar vi in servitrisen. Och ser att hon ser att han älskar det han gör, och att detta gör honom till den stjärna han alltid velat vara. Hela hennes koncentration ligger nu hos honom. Någonstans i bakgrunden ropar någon gäst på hennes uppmärksamhet, men det är oviktigt nu. Hon tittar inte ens dit.

Och då sväller musiken, och istället för de små synthtonerna så omvälvs mannens sång av en mäktig orkester. Och hela servitrisens lilla grå värld växer medan vi glider in i närbild på henne. Ljuset förändras – och bilden exploderar plötligt i färg rakt i hennes ansikte.

Och då hon ser upp, är puben en stor studio med glittrig scen, blanka golv och en oändlig rymd.

Och mannen går sakta, medan han sjunger, ner från scenen och möter servitrisen i en svepande dans, och de är klädda i smoking och vacker klänning.

Så möter kameran en lampa, bilden badar ett ögonblick i vitt motljus innan ljuset försvinner. Och vi befinner oss återigen i den lilla rökiga restaurangen, och servitrisen står åter en bit från scenen.

Och mannen står på scenen, hans sång slutar och hans musik är återigen en metallisk synth med bossa nova-rytm, och den avklingar sakta och försvinner.

Och servitrisen ser hur spoten släcks på scenen och mannen försvinner.

Servitrisen blinkar till, och ser sig om. Någon ropar till henne att han vill betala. Och hon ler plötsligt. Med mer lätthet än tidigare nickar hon att hon är på väg. Hon ser mot scenen – och ser lycklig ut.

Ner i svart.

EFTERTEXTER

EPILOG:

7. INT/HALL/FÖRMIDDAG

Upptoning från svart.

Kameran glider framåt genom en dunkel hall, går in i närbild på brevinkastet.

PANG.

Luckan på inkastet fälls upp, och ett kuvert ramlar in och landar på hallmattan...